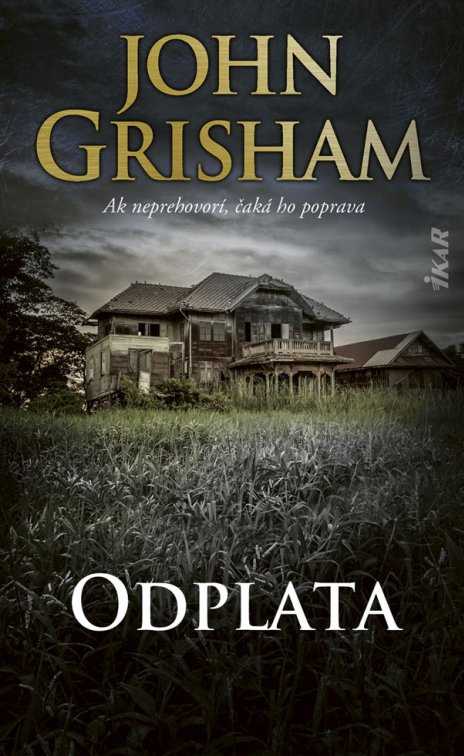

JOHN GRISHAM

Ak neprehovorí, čaká ho poprava

ikar

ODPLATA

JOHN
GRISHAM

ODPLATA

Preložila Alena Redlingerová

IKAR

ODPLATA

John Grisham
THE RECKONING

Copyright © 2018 by Belfry Holdings, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2019 by Alena Redlingerová

Jacket design © 2019 by Emil Křížka

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6795-4

PRVÁ ČASŤ VRAŽDA

V TO CHLADNÉ RÁNO ZAČIATKOM OKTÓBRA 1946 SA Pete Banning zobudil pred svitaním a na spánok už ani nepomyslel. Dlho ležal uprostred postele, hľadel na tmavý strop a najmenej tisíci raz sa pýtal, či v sebe nájde dosť odvahy. A keď sa za oknom začalo rozvidnievať, bol už zmierený s pochmúrnou skutočnosťou, že nadišiel čas zabíjať. V poslednom čase nemyslel na nič iné, nevedel sa sústrediť na každodenné činnosti. Nebude sám sebou, kým neurobí, čo si predsavzal. Plánovanie bolo jednoduché, no ťažko predstaviteľné. Následky pretrvajú celé desaťročia, zmenia život jeho najbližším aj mnohým ďalším ľuďom. Časom sa jeho skutok premení na legendu, hoci sám netúžil po sláve. Naopak, vzhľadom na svoju povahu by sa radšej vyhol pozornosti, lenže to nebude možné. Nemal na výber. Pravda vychádzala najavo postupne, a len čo ju pochopil, vedel, že musí zabiť, bolo to neodvratné ako východ slnka.

Pomaly sa obliekol, nohy doráňané vojnou mal stuhnuté a boľavé ako každé ráno, cez tmavý dom zamieril do kuchyne, zapálil tlmené svetlo a postavil na kávu. Kým voda v kanvici zovrela, postavil sa k stolu, ruky zopol za hlavou a opatrne pokrčil kolená. Tvár mu skrivila grimasa, bolesť vystreľovala z bedier až do členkov, napriek tomu vydržal v miernom podpore desať sekúnd. Uvoľnil sa, zopakoval cvik ešte raz a znova, zakaždým sa mu podaril

o čosi hlbší drep. V ľavej nohe mal oceľové prúty, v pravej črepinu z granátu.

Potom si nalial kávu, pridal mlieko a cukor, vyšiel na zadnú verandu, zastal pri schodoch a zahľadel sa na svoju zem. Na východe sa už vynáralo slnko a vrhalo žltkasté svetlo na záplavu bielej. Polia boli obťažkané bavlnou pripomínajúcou čerstvo napadaný sneh, inokedy by sa Pete usmial pri predstave bohatej úrody. Lenže dnes nebudú nijaké úsmevy, iba slzy, veľa slz. Vyhnúť sa vražde by bol prejav zbabelosti, a tá mu bola cudzia. Popíjal kávu, kochal sa výhľadom, nachádzal v ňom pocit istoty. Pod bielou prikrývkou ležala čierna úrodná zem, už vyše storočia vo vlastníctve Banningovcov. Tí, ktorí majú moc, ho odvedú a pravdepodobne popraví, no pôda zostane navždy, uživí jeho rodinu.

Modrý coonhound Mack sa zobudil a vyšiel za ním na verandu. Pete sa psovi prihovril a poškrabkal ho na hlave.

Bavlníkové tobolky už popraskali, priam sa dožadovali zberu; čoskoro naložia na vozy skupiny námezdných robotníkov a odvezú ich na vzdialenejšie polia. Pete v detstve chodieval na voze spolu s černochochmi a dvanásť hodín denne vláčil vrecia s bavlnou. Banningovci boli farmári a majitelia pôdy, ale nikdy nezaháľali ako popanšení plantážnici, ktorí žili z potu iných.

Pete popíjal kávu a sledoval, ako sa polia pod jasnejšou oblohou čoraz väčšími belejú. V diaľke za kravínom a kurínom počul hlasy černochoch, zhromažďovali sa pod prístreškom na traktory, čakal ich ďalší dlhý deň. Poznal tých mužov aj ženy odjakživa, boli chudobní ako kostolné myši, ich predkovia dreli na tej istej pôde už celé storočie. Čo s nimi bude po jeho čine? Nič zvláštne. Vždy treli bielu, nič iné nepoznajú. Zajtra sa zídu v tom istom čase na tom istom mieste, budú si šepkať pri ohni, potom sa od-

vezú na pole, znepokojení, ale odhodlaní pustiť sa do práce a vybrať si mzdu. Zber bohatej úrody bude nerušene pokračovať.

Dopil kávu, položil šálku na zábradlie verandy a zapálil si cigaretu. Myslel na svoje deti. Joel bol v piatom ročníku na Vanderbiltovej, Stella v druhom na Hollinsovej. Chvalabohu, že nie sú doma, pomyslel si. Priam cítil ich strach a hanbu, že majú otca vo väzení, ale veril, že to prežijú rovnako ako robotníci na poliach. Sú inteligentní, prispôsobiví a pôda im zostane navždy. Doštudujú, založia si rodiny, bude sa im dariť.

Pete s cigaretou v ruke odniesol šálku do kuchyne a zamieril k telefónu. Bola streda, deň, keď raňajkoval so sestrou Florry, teraz len potvrdil, že o chvíľu príde. Vylial z kanvice zvyšnú kávu, zapálil si ďalšiu cigaretu a zvesil z háčika pri dverách pracovnú bundu. S Mackom prešiel cez zadný dvor na cestičku popri záhrade, Nineva a Amos v nej pestovali zeleninu, aby nakrmili Banningovcov aj robotníkov. Keď šiel okolo maštale, počul Amosa, ako sa prihovára kravám pred dojením. Pete mu zaželal dobré ráno a chvíľu debatovali o tučnom bravovi, ktorého vybrali na sobotnú zabíjačku.

Kráčal ďalej, nekríval, hoci ho boleli nohy. Pod prístreškom na traktory sa zhrkli černosí okolo ohniska, zhovárali sa a pili kávu z plechových hrnčekov. Keď ho zbadali, hneď stíchli. Viacerí ho pozdravili: „Ránko, pán Banning,“ a Pete odpovedal. Muži mali na sebe staré špinavé kombinézy, ženy dlhé šaty a slamené klobúky. Všetci boli bosí. Mladšie aj staršie deti sedeli pri voze zakryté dekou, oči rozospaté, tváre vážne, netešili sa na ďalší dlhý deň pri zbere bavlny.

Vďaka štedrosti bohatého Žida zo Chicaga stála na pozemku Banningovcov černošská škola, na ktorú prispel aj Petov otec. Banningovci trvali na tom, aby všetky farebné

deti z ich farmy vychodili aspoň osem tried. V októbri sa však život krútil len okolo zberu, vtedy bola škola zatvorená a žiaci pracovali na poliach.

Pete sa potichu prihovoriť bielemu predákovi Bufordovi. Prebrali počasie, váhu včera nazbieranej bavlny, ceny na memphiskej burze. Na vrchole sezóny nikdy nebolo dosť zberačov, Buford čakal nákladné auto s bielymi robotníkmi z Tupela. Mali prísť už včera, ale neukázali sa. Povrávalo sa, že majiteľ neďalekej farmy ponúka za pol kila o štvrt dolára viac, ale o také chýry nebola v období zberu núdza. Čaty zberačov jeden deň usilovne pracovali, na druhý deň zmizli, a potom sa zase vrátili, podľa toho, ako sa menila cena. Černosi nemali také výhody, ale o Banningovcoch sa vedelo, že platia každému rovnako.

Dva traktory John Deere s rachotom ožili, robotníci si posadali na vozy. Pete sa za nimi díval, ako sa natriasajú a pomaly sa strácajú v snehobielych poliach.

Znova si zapálil a vyšiel s Mackom na prašnú cestu. Florry bývala na svojej časti pozemku o pol druha kilometra ďalej a Pete k nej v poslednom čase chodil pešo. Dlhé prechádzky mu spôsobovali bolesti, ale lekári povedali, že nohy mu časom zosilnejú a bolesť môže napokon ustúpiť. Pochyboval o tom, už sa zmieril so skutočnosťou, že nohy ho budú bolieť a páliť do konca života, života, za ktorý bol vďačný. Raz ho už považovali za mŕtveho, a vtedy mal namále, preto bol každý deň dar.

Až doteraz. Dnešok bude posledný deň života, ako ho poznal, s tým sa už zmieril. Nemal na výber.

Florry bývala v ružovom domčeku, postavila si ho po smrti matky, ktorá im odkázala pôdu. Ako poetka nemala záujem o farmárčenie, ale živo sa zaujímal o zisky, ktoré vynášalo.

Svoj podiel, dvestopäťdesiatdeväť hektárov pôdy, rovnako úrodnej ako bola Petova časť, prenajímala bratovi za polovicu zisku. Ich ústna dohoda, nepriestrelná ako hocijaká písomná zmluva, bola založená na obojstrannej dôvere.

Florry zastihol na zadnom dvore, chodila po voliére z drôteného pletiva a sietí, rozhadzovala krmivo, prihovárala sa papagájom, papagájcom a tukanom. Vedľa voliéry stál kurín s desiatimi sliepkami. Dva zlaté retrievery sedeli na tráve a pozorovali kŕmenie bez záujmu o exotické vtáky. Sestrin dom bol plný mačiek, o ktoré Pete ani psy nestáli.

Ukázal Mackovi miesto na verande, prikázal mu zostať a vošiel dnu. Marietta mala plné ruky práce v kuchyni, dom zaplnila vôňa opekanej slaniny a kukuričného chleba. Pete jej zaželel dobré ráno a sadol si k stolu. Keď mu Marietta naliala kávu, začítal sa do ranného vydania tulpeských novín. Zo starého gramofónu v obývacej izbe sa ozýval kvílivý soprán. Pete často uvažoval, kto iný v okrese Ford počúva operu.

Florry dokončila kŕmenie, vošla zadnými dverami do kuchyne, pozdravila brata a sadla si oproti nemu. Nijaké objatie, nijaké prejavy náklonnosti. Tí, ktorí ich poznali, považovali Banningovcov za chladných a rezervovaných ľudí, ktorí len zriedka dávajú najavo city. Mali pravdu, no nešlo o úmysel, jednoducho ich tak vychovali.

Štyridsaťosemročná Florry zamladi prežila jedno krátke nevydarené manželstvo. V okrese patrila k hŕstke rozvedených žien, na ktoré ostatní hľadeli s dešpektom, ako keby boli postihnuté, ak nie priam nemravné. Niežeby jej na tom záležalo. Mala pár priateľov a málokedy opúšťala svoje kráľovstvo. Poza chrbát ju prezývali Vtáčia pani, a nebolo to z lásky.

Marietta im naservírovala hrubé omelety s paradajkami a špenátom, kukuričné chlebíky poliate maslom, slaninu

a jahodový džem. Okrem kávy, cukru a soli všetko na stole pochádzalo z farmy.

„Včera som dostala list od Stelly,“ začala Florry. „Zdá sa, že sa jej darí, aj keď trochu zápasí s matematikou. Dáva prednosť literatúre a histórii. V tom sme si podobné.“

Od Petových detí sa očakávalo, že tete napíšu aspoň jeden list týždenne, zatiaľ čo ona im písala najmenej dvakrát za týždeň. Pete si na listy nepotrpel a povedal deťom, aby sa netrápili. No písať pravidelne tete bola ich povinnosť.

„Joel o sebe nedal vedieť,“ dodala Florry.

„Určite je zaneprázdnený,“ utrúsil Pete a obrátil stranu v novinách. „Stále chodí s tým dievčaťom?“

„Áno. Podľa mňa je na to primladý, Pete, mal by si mu dohovoriť.“

„Nebude ma počúvať.“ Pete zhltnúť kúsok omelety. „Len chcem, aby sa poponáhlal a doštudoval. Už mám po krk platenia školného.“

„Zber ide dobre, predpokladám.“ Na rozdiel od brata sa Florry takmer nedotkla jedla.

„Mohlo by byť aj lepšie, včera zase klesla cena. Tento rok sa urodilo priveľa bavlny.“

„Cena vždy stúpa a klesá, či nie? Keď je vysoká, bavlny je málo, a keď je nízka, je jej priveľa. Ani z voza, ani na voz.“

„Ási máš pravdu.“ Pete sa pohrával s myšlienkou varovať sestru pred tým, čo príde, ale určite by ho prosila, aby to nerobil, spustila by krik a nakoniec by sa pohádali, hoci sa im to nestalo už roky. Jeho čin jej zmení život, z jednej strany ju ľutoval a považoval si za povinnosť vysvetliť svoje konanie. No zároveň si uvedomoval, že to nie je možné, akýkoľvek pokus o vysvetlenie by bol zbytočný.

Nebolo ľahké priznať si, že sú to ich posledné spoločné raňajky, ale väčšinu toho, čo robil v to ráno, robil naposledy.

Obligátny rozhovor o počasí trval niekoľko minút. Podľa farmárskeho almanachu mali byť nasledujúce dva týždne chladné a suché, na zber ideálne. Pete sa pošťazoval na nedostatok robotníkov a Florry mu pripomenula, že to hovorí stále. Veď len minulý týždeň pri raňajkách nariekal, že nemá dosť sezónnych pracovníkov.

Pete nikdy nejedol veľa, najmä nie v ten hrozný deň. Za vojny hladoval, a tak vedel, ako málo stačí človeku na prežitie. Štíhla postava mu aspoň nezaťažovala nohy. Zjedol trochu slaniny, napil sa kávy, obrátil stránku v novinách a jedným uchom počúval sestrino rozprávanie o bratancovi, ktorý nedávno zomrel ako deväťdesiatročný, podľa nej predčasne. Aj Pete myslel na smrť, ktovie, čo o ňom v nasledujúcich dňoch napíšu tupelské noviny. Ľudia budú rozprávať historky, možno veľa historiek, ale on netúžil po pozornosti. Asi sa jej nevyhne, pomyslel si, bál sa senzačných článkov.

„Ješ ako vrabec,“ poznamenala Florry. „Neschudol si?“

„Nechutí mi,“ odpovedal Pete.

„Koľko cigariet vyfajčíš?“

„Koľko chcem.“

Mal štyridsaťtri rokov, no podľa sestry vyzeral starší. Husté tmavé vlasy mu na sluchách šediveli, čelo zbrázdili dlhé vrásky. Uraštený mladý vojak, ktorý odišiel do vojny, zostal prirýchlo. Spomienky boli ťažké, ale nechával si ich pre seba. O hrôzach, ktoré prežil, nebude rozprávať nikdy.

Raz do mesiaca sa prinútil spýtať na sestrino písanie, jej poéziu. Za posledných desať rokov jej vyšlo zopár básní v neznámych literárnych časopisoch, nie veľa. Napriek tomu, že nemala úspech, zo všetkého najradšej nudila svojho brata, jeho deti a nevelký okruh priateľov najnovším vývojom svojej kariéry. Donekonečna omieľala pripravované „projekty“ alebo redaktorov, ktorí milujú jej poé-

ziu, ale jednoducho pre ňu nenachádzali miesto, nehovoriac o listoch priaznivcov z celého sveta. Nebolo ich až toľko, Pete tušil, že list od poblúdeného čitateľa z Nového Zélandu spred troch rokov je ešte vždy jediný s cudzokrajnou známkou.

Sám poéziu nečítal, a keď si z donútenia prečítal sestrine výtvary, prisahal, že už nikdy viac. Dával prednosť beletrii, najmä južanským autorom, predovšetkým Williamovi Faulknerovi, s ktorým sa osobne stretol pred vojnou na koktailovom večierku v Oxforde.

Dnešné ráno však nebolo vhodné na takú debatu. Čakala ho nepríjemná úloha, hrozný skutok, ktorému sa už ďalej nemohol vyhýbať ani ho odkladať.

Odstřčil tanier s nedojedenými raňajkami a dopil kávu. „Tešilo ma,“ povedal s úsmevom a zdvihol sa. Poďakoval Mariette, obliekol si bundu a odišiel. Mack poslušne čakal na predných schodoch. Keď za ním Florry z verandy zavolała dovidenia, zakýval jej, ale neobrátil sa.

Na prašnej ceste pridal do kroku, aby rozhýbal nohy, stuhnuté po polhodinovom sedení. Slnko už svojimi lúčmi vysušilo rosu, všade naokolo sa stonky prehýbali pod zrelými tobočkami, pripravenými na zber. Kráčal ďalej, osamelý muž, ktorého dni už boli zrátané.

Nineva stála v kuchyni pri plynovom sporáku a dusila posledné paradajky na zaváranie. Zaželať jej dobré ráno, nalial si čerstvo uvarenú kávu, šálku odniesol do pracovne, sadol si k písaciemu stolu a rozložil papiere. Všetky účty boli vyplatené. Bankové účty v poriadku. Výpisy ukazovali, že je na nich dosť peňazí. Napísal krátky list manželke, zalpil ho do obálky s adresou. Vložil šekovú knižku a niekoľko spisov do aktovky a postavil ju k stolu. Zo spodnej

zásuvky vytiahol revolver Colt .45, a keď sa presvedčil, že je nabitý, vopchal si ho do vrečka bundy.

O ôsmej oznámil Nineve, že ide do mesta, a spýtal sa, či niečo nepotrebuje. Keď pokrútila hlavou, vyšiel von a Mack za ním. Otvoril dvere nového pikapu Ford a pes vyskočil na sedadlo spolujazdca. Mack málokedy vynechal cestu do mesta a dnešok nebol iný, aspoň pre psa.

Veľkolepý dom Banningovcov v koloniálnom štýle, ktorý dali postaviť Petovi rodičia v roku 1929, tesne pred hospodárskou krízou, stál pri ceste číslo 18, južne od Clantonu. Okresnú cestu dali vyasfaltovať rok predtým za federálne peniaze. Miestni verili, že Pete využil svoj vplyv, aby získal dotáciu, ale nebola to pravda.

Do Clantonu to bolo šesť kilometrov a Pete sa viezol pomaly ako vždy. Na ceste nebola takmer žiadna premávka, iba občas stretol vlečku s nákladom bavlny, ťahanú mulicou, ktorá mierila do najbližšej čističky. Iba hŕstka veľkých farmárov v okrese vlastnila traktory ako Pete, no väčšina využívala na ťahanie, oranie a sejbu mulice. Zber sa robil výhradne ručne. Spoločnosti John Deere a International Harvester sa pokúšali zdokonaľiť stroje na mechanický zber, vďaka ktorým vraj raz nebudú potrebné ľudské pracovné sily, no Pete o tom pochyboval. Niežeby na tom záležalo. Na ničom už nezáležalo okrem toho, čo mal pred sebou.

Na krajniciach ležali vrstvy bavlny, ktorú odfúklo z prechádzajúcich vozov. Na poľnej ceste postávali dvaja ospanliví čierni chlapci, zakývali, obdivujúc auto, jeden z dvoch nových Fordov v celom okrese. Pete si ich nevšímal. Zapálil si cigaretu, povedal čosi psovi a vošiel do mesta.

Zaparkoval pri pošte blízko námestia a chvíľu pozoroval chodcov. Chcel sa vyhnúť známym aj tým, ktorí by ho mohli spoznať, lebo po čine sa určite nájde kopa svedkov, ktorí vyrukujú s banálnymi postrehmi typu: „Videl som

ho, vyzeral úplne normálne, ‘alebo ,Stretol som ho pri pošte, tváril sa ako šialenec.’ Po tragédii ľudia zvyčajne zveľičujú svoju účasť a dôležitosť, hoci s ňou nemajú skoro nič spoločné.

Vystúpil z auta, zamieril k poštovej schránke a hodil do nej list adresovaný manželke. Potom v aute obišiel budovu súdu so širokým zatieneným trávnikom a besiedkami. V mysli sa mu vynoril hmlistý obraz divadla, akým bude jeho proces. Privedú ho v putách? Prejaví porota pochopenie? Podarí sa právnikom zázrak a zachránia ho? Priveľa otázok, žiadne odpovede. Prešiel okolo Tea Shoppe, kde sa každé ráno stretávali právnici a bankári pri horúcej káve a cmarových pagáčikoch; ktovie, čo povedia o jeho čine. Kaviarni sa vyhol, ako farmár nemal čas na jalové reči.

Nech sa rozprávajú. Nečakal od nich nijaký súcit, a vlastne od nikoho z okresu. Nešlo mu o súcit a pochopenie, nemal v úmysle vysvetliť svoje konanie. Teraz bol vojak, mal svoje rozkazy a musel splniť misiu.

Zastavil na tichej ulici neďaleko metodistického kostola. Vystúpil z auta, vystrel si nohy, zazipsoval bundu, povedal Mackovi, že sa vráti o chvíľu, a vykročil ku kostolu, ktorý pred sedemdesiatimi rokmi pomáhal budovať jeho starý otec. Cestou nestretol nikoho. Neskôr nebude môcť nikto tvrdiť, že ho videl.

Reverend Dexter Bell začal pôsobiť v clantonskom kostole tri mesiace pred útokom na Pearl Harbor. Bol to tretí kostol v jeho kariére, a keby nebolo vojny, rotoval by ďalej ako všetci metodistickí kazatelia. Nedostatok duchovných viedol k zmenám a narušil zaužívaný rozvrh. Za normálnych okolností metodistický kazateľ pôsobil v jednom kostole dva roky a potom ho preložili. Reverend Bell bol v Clantone už

päť rokov, vedel, že je len otázka času, kedy mu oznámia, že má ísť ďalej. Nanešťastie, oznámenie neprišlo včas.

Sedel za písacím stolom vo svojej pracovni v prístavku za svätostánkom, sám ako každú stredu ráno. Sekretárka pracovala iba tri popoludnia v týždni. Kazateľ dokončil ranné modlitby, na stole mal otvorenú Bibliu a ďalšie dve knihy, rozmýšľal nad kázňou, keď ktosi zaklopal na dvere. Skôr ako sa stihol ozvať, dvere sa rozleteli a vošiel Pete Banning, zamračený, plný odhodlania.

Bella to prekvapilo a povedal: „Dobré ráno, Pete.“ Začal sa dvíhať, keď Pete vytiahol pištoľ s dlhou hlavňou a zavrčal: „Vieš, prečo som tu.“

Bell stuhol, s hrôzou v očiach pozeral na zbraň a vytisol zo seba: „Čo to robíš, Pete?“

„Zabil som veľa mužov, kazateľ, odvážnych vojakov v poli. Ty si prvý zbabelec.“

„Nie, Pete, nie!“ zvolal Dexter, zdvihol ruky a dopadol späť na stoličku, oči rozšírené, ústa dokorán. „Ak ide o Lizu, všetko ti vysvetlím. Nie, Pete!“

Pete podišiel bližšie, zamieril na Dextera a stlačil spúšť. Ako ostreľovač absolvoval výcvik so všetkými zbraňami, už si nespomínal, koľko mužov zabil v boji, bolo ich priveľa, nehovoriac o tom, že celý život v lese poľoval na malú aj veľkú zver. Prvý výstrel zasiahol Dextera rovno do srdca, druhý takisto. Tretia guľka mu prerazila lebku tesne nad nosom.

Výstrely medzi štyrmi stenami neveľkej miestnosti zaburácali ako delostrelecká paľba, ale počuli ich iba dvaja ľudia. Dexterova manželka Jackie bola sama na fare pri kostole a upratovala kuchyňu, keď začula hluk. Neskôr ho opísala ako tri tlmené zvuky za sebou, pripomínajúce tlesknutie, v tej chvíli jej nenapadlo, že išlo o streľbu. Nemohla ani len tušiť, že jej práve zabili manžela.

Hop Purdue sa už dvadsať rokov staral o poriadok

v kostole. Keď zazneli výstrely, čo otriasli budovou, bol v prístavku. Stál na chodbe pred kazateľovou pracovňou, vtom sa otvorili dvere a vyšiel z nich Pete Banning s pištoľou v ruke. Zdvihol ju, namieril na Hopa a zdalo sa, že je pripravený vystreliť. Hop padol na kolená. „Prosím, pán Banning. Nič som neurobil. Mám deti, pán Banning.“

Pete spustil ruku so zbraňou a povedal: „Si dobrý človek, Hop. Chod' to ohlásiť šerifovi.“

2 HOP STÁL V BOČNÝCH DVERÁCH A DÍVAL SA, AKO PETE odchádza a pokojne si vkladá zbraň do vrecka. Keď sa stratil z dohľadu, Hop odkrивkal – pravú nohu mal o päť centimetrov kratšiu – k pracovni, vošiel do otvorených dverí a zahľadel sa na kazateľa. Oči mal zatvorené, hlava mu klesla nabok, po nose stekala krv. Na operadle stoličky za hlavou bola rozstreknutá krv a mozgové tkanivo. Biela košeľa na nehybnej hrudi sčervenela. Hop tam chvíľku stál, možno minútu, možno dlhšie, striehol na dajaký pohyb. Napokon pochopil, že kazateľovi niet pomoci. V miestnosti prenikavo páchol pušný prach, Hop sa bál, že bude vracaf.

Keďže bol jediný černochoch nablízku, zišlo mu na um, že ho určite z niečoho obvinia. Od strachu sa neodvážil pohnúť, ničoho sa nedotkol a nakoniec pomaly vycúval na chodbu. Zatvoril dvere a rozplakal sa. Kazateľ Bell bol mierneho človeka, k Hopovi sa správal s úctou, vždy sa zaujímal o jeho rodinu. Dobrý chlap, rodinne založený, milujúci muž, všetci veriaci ho obdivovali. Nech urobil čokoľvek, čím urazil pána Banninga, rozhodne za to nemal zaplatiť životom.

Hopovi napadlo, že výstrely mohol počuť aj niekto iný. Čo ak príbehne pani Bellová a uvidí za stolom zakrvave-

ného mŕtveho manžela? Hop čakal a čakal, snažil sa spa-
mätať. Vedel, že nemá dosť odvahy vyhľadať ju a oznámiť
jej hroznú správu. Nech to urobia bieli. V kostole okrem
neho nikto nebol, a ako plynuli minúty, uvedomil si, že
všetko je v jeho rukách. No nie nadhlo. Keby ho videli ute-
kať z kostola, bezpochyby sa stane prvým podozrivým.
A tak čo najpokojnejšie vyšiel z prístavku a kráčal po tej
istej ulici, po ktorej prišiel pán Banning. Zrýchlil krok, vy-
hol sa námestiu a zakrátko uvidel budovu väznice.

Z hliadkového auta práve vystupoval zástupca šerifa
Roy Lester. „Ránko, Hop,“ pozdravil, až potom si všimol
sčervenené oči a slzy na lícach.

„Kazateľa Bella zastrelili,“ vyhrkol Hop. „Je mŕtvy.“

Lester posadil Hopa, ktorý si stále utieral slzy, na sedadlo
spolujazdca, rútil sa po tichých clantonských uliciach a za-
krátko zastavil na štrkovom parkovisku pred prístavkom.
Vtedy sa rozleteli dvere a von vybehla Jackie Bellová. Ruky
mala červené od krvi, na bavlnených šatách, dokonca aj
na tvári krvavé škvrny. Kvílila, čosi nezrozumiteľne kriča-
la, jačala, tvár mala skrivenú od hrôzy a šoku. Lester ju
schmatol, pokúsil sa ju upokojiť, ale vytrhla sa mu. „Je
mŕtvy! Je mŕtvy! Nieкто mi zabil manžela!“ kričala. Lester
ju znova chytil v snahe upokojiť ju a zabrániť jej vrátiť sa
do pracovne. Hop sa len bezradne prizeral. Stále sa bál,
že ho obvinia, preto sa držal bokom.

Pani Vanlandinghamová začula ruch z druhej strany uli-
ce a vybehla z domu s kuchynskou utierkou v ruke. V tej
chvíli vošiel na parkovisko šerif Nix Gridley a prudko za-
brzdil. Vysúkal sa z auta, a keď ho zbadala Jackie, znova
sa rozkričala: „Je mŕtvy, Nix! Dexter je mŕtvy! Nieкто ho
zastrelil! Božemôj! Pomôž mi!“